

Lovgivningen aldrig ny. At man skulde vente til en saadan Bestemmelse tilfældigviis blev indbraget derunder af Domstolene, vilde heller ikke være rigtigt. — Der er dernæst, et Capitel, eller rettere sagt, en Deel af et Capitel her i Loven, som jeg troer ikke er rigtigt opfattet, men som jeg begriber, at det for Diebliffet ikke kan nytte at prøve paa at faae forandret. Der er i Capitlet om Embedsovertrædelser — saaledes omtrent troer jeg Capitlet hedder — nævnt som Straf Embedsfortæbelse. Det er nu min Overtydning, at det, om Vedkommende skal miste sit Embede, ikke kommer nogen Andre ved end den, i hvis Tjeneste Embedsmanden staaer. Domstolene kunne alene dømme Vedkommende efter de almindelige Lovregler for hans Handlinger, men forsaavidt de Handlinger, han har begaaet, ikke ere Indgreb i den almindelige Lovgivning, saa skulde ikke Domstolene være de, der i saa Henseende skulde afgjøre Noget, men dette maa alene henhøre under Administrationens Dom; om Embedsmanden skal affædiges eller beholdest i Embedet, maa beroe paa hans Foresatte. Men, som sagt, at faae dette rettet her i Loven, som den foreligger, troer jeg ikke, det kan nytte noget at forsøge paa; det vilde i ethvert Fald i en væsentlig Grad modarbejde det, som jeg vedblivende fastholder som særdeles vigtigt, at faae Loven igjennem nu, selv om den bliver mindre god, for at man dog engang kan faae en Lov, hvori man samlet kan have for Die, hvorledes Retspleien paa dette Omraade staaer.

Min: Det er naturligt, at det har været kjært for mig, som har haft en saa væsentlig Andeel i det Lovarbejde, der her foreligger til Behandling, at høre de anerkjendende Domme, som fra flere Sider ere udtalte derom. Det er ganske vist, at der er anvendt meget Arbejde og megen Tid paa dette Lovudkast, og Frugten af Bestræbelserne skulde da være snarest muligt at faae et praktisk Resultat frem, ligesom Lønningen for Arbejdet maa søges i den tilfredsstillende Tjælfelse, at have virket til at fremkalde Noget, som virkelig kan være til Nytte og Betsignelse for Samsundet. Det er min Overbeviisning, som jeg ikke tager i Be-

tænkning at udtale, at det virkelig vil være til stor Nytte og Betsignelse for Statsamsundet, naar der udkommer en Straffelov, som i alt Væsentligt er overeensstemmende med det Lovudkast, her foreligger; men jeg skal ikke dvæle videre ved dette Punkt, da jeg i saa Henseende kan henholde mig til Udtalelser, der allerede ere fremkomne fra flere forskjellige Sider, og navnlig fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgfreds (Casse). Naar imidlertid dette Maal skal naaes, troer jeg det er nødvendigt, at der fra alle Sider vises nogen Resignation. Den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgfreds (Scherning) har allerede udtalt, at man fortrinsviis burde rette sine Bestræbelser paa overhovedet at faae Sagen fremmet, og at man hellere maatte tage Arbejdet lidt mindre godt og faae det ud, end gjemme det; for at faae det noget bedre. Jeg anseer Sagen for at være af saa stor Vigtighed, at jeg troer, den Rigsdagssession, som fik et Lovarbejde af den Bestaffenhed og det Omfang særdegt, ganske sikkert dristigt maatte kunne stille sig ved Siden af alle Rigsdagssessioner med Hensyn til Betydningen af dens Gjæring, og det skulde gjøre mig bitterlig ondt, om denne Session skulde gaae tilende uden fra sin Side at tilendebringe dette Lovudkast, hvorpaa der har været arbejdet saalange, og som — det tager jeg heller ikke i Betænkning at udtale — ganske vist ikke vil forbedres væsentligt ved de Endringer og Rettelser, hvorom der muligviis kunde blive Spørgsmaal. Jeg troer, som sagt, det vil være nødvendigt, at der fra alle Sider vises nogen Resignation, for at Maalet kan naaes. Det vil være let forstaaeligt, at, naar alle de meer end 150 Medlemmer, hvoraf Rigsdagen bestaaer, vilde føle sig opfordrede til at gjøre deres individuelle Ansælfelser gjælden, ikke blot med Hensyn til det reelle Indhold, men ogsaa med Hensyn til Udtryksmaaden, de enkelte Ord osv., i en Lov, der bestaaer af over 300 Paragrapher, vilde man let kunde opløse hele Sagen i en Uendelighed af Forvirring. Jeg frygter egentlig i denne Sag ikke saameget for den store Deel af Rigsdagens Medlemmer, for hvem denne Slags Sager ikke ligger saa nær, som for de juridiske Medlemmer. Det er ganske vist, at der næsten ikke kan paavises nogen Sag